

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Kvædinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Kvædinger eller Smaakvad", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 24. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_251-txt-shoot-idm1387.pdf (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Villemoes.

- 1 **V**ed Midnat jeg sad i min enlige Vraa,
Og Nutiden veeg fra mit sorgfulde Øie,
Ved Stjernernes Glimt paa det hvælvede Blaa,
Da Oldtiden steeg fra de Fædrenehøie,
Jeg holdt mig saa fast ved dens kraftige Arm,
Jeg slynged mig tæt til dens brændende Barm,
Og pludselig standsed den rindende Taare.
- 2 Med inderlig Tillid til Asernes Magt,
Jeg bad at jeg Hærfaders Sal maatte skue,
Og aaben stod Valhal i herlige Pragt,
Bestraalet af Rinmalmens skinnende Lue;
Som naglet til Jord var min skiælvende Fod,
Beruset, henrykket i Salen jeg stod,
Og kasted mit Blik paa de salige Helte.
- 3 Dog, ikke for Støv er Einheriers Fryd,
Til bittreste Sorg blev min sværmende Glæde,
Det gjalded, jeg hørde en tordnende Lyd
Fra Odins det fjerne, ophøiede Sæde.
- 4 26Odin bød,
Høit det lød:
Gøndul! spænd dit Sværd ved Belte!
Leed fra Val
Til min Sal
En af Nordens djærve Helte!
Høit da klang
Gønduls Sang:
Hid fra Nordhavs røde Bølge
Ungersvend.
Kampens Ven
Brat skal Herjans Norne følge.
- 5 Et Hynde var bredt mellem Norbye og Skram,
Paa Hjertet da faldt det saa tungt det er ham,
Som Kongedyb vied til Bølgernes Herre.
- 6 Som natlige Spøgelse Nutiden steeg
End sortere klædt for mit sorgfulde Øie,
Den kraftige Oldtid for Svagheden veeg,
Og skjulde sig atter i Fædrenehøie,
Jeg sørged ved Nat og jeg sørged ved Dag
Opfyldt var mit Øre af Vaabnenes Brag,
Jeg stirred saa vildt paa den nordlige Bølge.
- 7 27De Tidender fløi over Sø, over Land,
At hisset i Nord vare Bølgerne røde,
At Christian kiæmped og segned som Mand,
Men Villemoes faldt i det natlige Møde,
Da runde de Taarer saa stride i Løn
For Dannemarks bolde, elskværdige Søn,
O Fædremland! du mig Svage tilgive!
- 8 O Villemoes! Søn af den herlige Old,
Som kun i et Speil at beskue jeg mægter
Med glimrende Stave skal Saga paa Skjold
Nedsende dit Navn til de sildige Slægter;

Men længe skal Taaren nedrinde i Løn
For Dannemarks bolde, elskværdige Søn:
Din Gravhøi skal blaane af tætte Kiærminder.

- 9 Thi Du var en Søn af den herlige Old,
Som blindede Nutid ei mægter at skue;
Naar Sværdene lød paa det bukledede Skjold,
Da blussed dit Mod som fortærende Lue;
Og naar du hjemvendte fra Fare og Strid
Da skued du Møen saa kiærlig og blid;
Men stundede dog efter Heltenes Lege.
- 10 28Nu Kvinder og Mænd skal i løbende Aar
Paa Langelands Høi og paa Lavlandets Slette
Opsøge Smaablomster i Høst og i Vaar,
Velsigne dit Minde, og sørgende flette
Af Taarer bedugget uvisnende Krands,
Thi du gik til Striden som Møen til Dands,
Og vendte tilbage med elskende Hjerte.
- 11 Saa rid da, du Ædling! ved Stjerner fra Grav
Til Valhals og Vingolfs de glimrende Sale!
Sig graahærdet Sømand skal støtte ved Stav,
Og Helten og Vennen for Sønnen afmale,
Men Daatter skal sidde paa Moderens Skjød
Og høre din Daad og begræde din Død,
Og knyttet saa fast til dit elskende Hjerte.

Tillæg.

Om dette Vers, som stod i Danske Tilskuer No. 49 1808, gjorde nogen Lykke veed jeg ikke, men at det var derpaa stilet, det kan ieg see, og naar Man skriver et saadant pynteligt Liigvers, da har Man visselig mere sin end den Afdødes Roes for Øie, og 29ikke det, men kun Pennen fælder Taarer. Den hedenske Indklædning lod sig maaskee noget undskylde med det Exempel selv Christne Mænd have givet i mere end eet Aarhundrede, men det er stedse uforsvarligt og usømmeligt, især, naar det, som her, gaaer saa uforskammet vidt, at man snakker om Tillid til Afguders Magt.
